

Folkrörelsen Nej till EU – Botkyrka : Medlemsinformation 2009-10-15

1. Trixandet med Lissabonfördraget fortsätter

Den 12 juni 2008 röstade det irländska folket Nej till Lissabonfördraget, men EU-eliten respekterar inte Nej i folkomröstningar så att en ny omröstning hölls den 2 oktober i år som resulterade i ett Ja. Under tiden fattade EU:s stats- och regeringschefer (Europeiska rådet) några beslut vid toppmötena i december 2008 och i juni i år för att förmå irländarna att rösta ”rätt”.

Först enades stats- och regeringscheferna om att Irland och övriga EU-länder tills vidare bibehåller rätten att sända en ledamot till EU-kommissionen. Irländarna trodde, att de fått en sådan garanti med fördragsverkan trots att Lissabonfördraget, som inte trätt i kraft, bibehölls. Fördraget har olika bestämmelser fram till och efter den 31 oktober 2014 enligt artikel 17.4 resp. 17.5 EU :

”4. Den kommission som tillsätts mellan dagen för ikraftträdandet av Lissabonfördraget och den 31 oktober 2014 ska bestå av en medborgare från varje medlemsstat, inklusive ordföranden och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, som ska vara en av kommissionens vice ordförande.

5. Från och med den 1 november 2014 ska kommissionen bestå av ett antal ledamöter, inklusive ordföranden och unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, som motsvarar två tredjedelar av av antalet medlemsstater, om inte Europeiska rådet med enhällighet beslutar att ändra detta antal.

Kommissionens ledamöter ska väljas bland medlemsstaternas medborgare genom ett system med absolut lika rotation mellan medlemsstaterna som gör det möjligt att återspegla samtliga medlemsstaters demografiska och geografiska spridning. Detta system ska fastställas av Europeiska rådet med enhällighet i enlighet med artikel 244 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.”
Se Sieps : ” Lissabonfördraget Konsoliderad version av EU:s fördrag, 11 december 2007, s 16.
”EU” efter artikelnumret betyder unionsfördraget.

Det finns två möjligheter. Den ena gäller en garanti för obegränsad tid- ”irländarna får behålla sin kommissionär ”som redaktionsledningarna predikat- som innebär en de facto ändring av Lissabonfördraget och alltså ett upphävande av artikel 17.5 EU. Men i så fall måste EU-länderna göra om ratificeringen. Den andra möjligheten innebär, att artikel 17.5 EU ska gälla när Lissabonfördraget trätt i kraft och att en omprövning enligt den artikeln är kvar. Men i så fall finns ingen garanti och irländarna kan bli lurade om något EU-land ändrar sig efter att ett Ja från Irland uppnåtts och tiden gått.

I juni fattade EU:s stats- och regeringschefer ett beslut ”rörande det irländska folkets betänkligheter avseende Lissabonfördraget”, som rör tre delar. Den första hävdar, att den irländska författningen vad gäller frågor om rätten till liv, familjer och utbildning inte kommer att påverkas av vare sig EU:s rättighetsstadga eller de nya rättsliga och inrikespolitiska artiklarna i Lissabonfördraget. Den andra delen hävdar, att fördraget inte förändrar EU:s befogenheter beträffande skattepolitik. Den tredje delen hävdar, att Irlands neutralitet inte kommer att påverkas eller förändras av Lissabonfördraget.

Beslutet i juni av EU:s stats- och regeringschefer benämns som ”rättsliga garantier” och ingår i en bilaga till ordförandeskapets slutsatser. Där står det, att ”beslutet är rättsligt bindande och kommer att få verkan samma dag som Lissabonfördraget träder i kraft”. Av slutsatserna framgår ett åtagande

att omvandla ”bestämmelserna i det bifogade beslutet” till ett protokoll som ska fogas till EU:s fördrag ”vid tidpunkten för ingående av nästa anslutningsfördrag”.

Men EU:s stats- och regeringschefer säger också, att de ”vill förtydliga, men inte ändra, varken innehållet eller tillämpningen av Lissabonfördraget.”

Enligt folkrätten räknas protokoll till ett fördrag, som ska ratificeras som ett internationellt avtal, som en del av fördraget. Ett sådant protokoll ska liksom som själva fördraget vara föremål för ratificering av samtliga medlemsländer i EU.

Men EU:s stats- och regeringschefer vill inte foga protokollet till Lissabonfördraget, vilket skulle ha varit det naturliga, om det skulle få verklig rättslig verkan från början och inte först ”vid tidpunkten för ingående av nästa anslutningsfördrag”. För då skulle ratificeringsprocessen behöva tas om och då riskerar EU, att Tories hinner vinna nästa parlamentsval i Storbritannien våren 2010 och besluta att ta om ratificeringen och utlysa den folkomröstning om EU:s nya grundlag som Labour med Blair och Brown i spetsen utlovade men inställde efter förra parlamentsvalet och de franska och holländska folkens Nej i folkomröstningarna 2005. Resultatet skulle med all sannolikhet kunna bli ett Nej från det brittiska folket, vilket EU-eliten vill undvika till varje pris. Därför ska ”bestämmelserna i det bifogade beslutet” omvandlas till ett protokoll som ska fogas till EU:s fördrag ”vid tidpunkten för ingående av *nästa* anslutningsfördrag”. Detta är ett trixande som för länge sedan passerat anständighetens gräns.

2. EU:s klimatpolitik, mål och åtaganden i förhållande till de globala behoven

I massmedia dominerar bilden av ett EU som tagit på sig ledartröjan för ett lösande av klimatfrågan, speciellt under det svenska EU-ordförandeskapet.

Meningen är, att det s k Kyotoprotokollet, som trädde i kraft 2005 och löper ut 2013, ska ersättas av ett nytt avtal vid FN:s klimatkonferens i december i Köpenhamn.

Inför G8-mötet med de mäktigaste länderna i världen i juli i Látquila i Italien skrev EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso och statsminister Fredrik Reinfeldt bl a : ”Vi åker till Látquila med några viktiga mål i sikte. Vi står fast vid att den globala uppvärmningen får bli högst 2 grader. Vi står fast vid det globala målet att utsläppen ska minska med minst 50 procent fram till 2050. ...Europeiska unionen och dess medlemsstater är stolta över vårt åtagande att minska utsläppen med 20 procent fram till 2020. Vi är dessutom beredda att gå längre. Om vi får på plats ett ambitiöst avtal i Köpenhamn vill vi minska dem med 30 procent. Vi vill att andra ska få ta del av våra erfarenheter, till exempel våra kunskaper kring handel med utsläppsrätter.” SvD 8/7 -09

G8-mötet i Látquila kom i juli överens om att den av människan orsakade globala uppvärmningen inte får överstiga 2 grader.

Generalsekreteraren för Europeiska miljöbyrån Jacqueline McGlade och professor Johan Rockström, chef för Stockholm Environment Institute kommenterade : ”Jorden har redan värmts upp nästan en grad sedan industrialiseringen och vi har hittills släppt ut så mycket växthusgaser att vi troligen redan in-tecknat oss för en uppvärmning på två grader. G8-mötets beslut har dock ett allvarligt problem, som riskerar att rota sig fast som EU:s förhandlingsposition, nämligen frågan om hur vi skall uppnå detta nödvändiga mål.

Överenskommelsen på G8-mötet innebär att världens utsläpp av växthusgaser skall minska med 50 procent till år 2050 (jämfört med 1990).Ledarna för världens stora ekonomier, inklusive Sverige i

egenskap av ordförande för EU, hävdar att detta utsläppsmål vilar på vetenskaplig grund. 'This is what science tells us', som EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso uttryckte sig i samband med beslutet. Detta stämmer inte och utgör ett både farligt och ansvarslöst utspel. Att ge intryck av det finns vetenskapligt stöd för att det skulle gå att stabilisera uppvärmningen till endast två grader, genom att minska utsläppen med hälften till 2050, är att invagga mänskligheten i en falsk trygghet.

Vår forskning visar att målet för 2050 måste vara att minska de globala utsläppen till så nära noll som möjligt. Dessutom måste de rika länderna i världen (G8 och EU) ta på sig bindande utsläppsminskningar som överstiger 100 procent, redan 2020-2030, för att kompensera för de fattiga ländernas behov att utöka utsläppen på kort sikt. Detta kan göras genom investeringar i utsläppsåtgärden utanför landets gränser.” DN 23/7 -09

Världsbanken har uppskattat vad uppnåendet av 2 graders målet innebär. Vädret kommer att förändras så mycket att 100-400 miljoner människor kan drabbas av hungersnöd och 1-2 miljarder av vattenbrist och översvämningar är den andra motpolen. U-länderna kommer att tvingas att bära 75-80 procent av konsekvenserna av dessa klimatförändringar. I ”World Development Report 2010” konstaterar också Världsbanken, att det är i-ländernas utsläpp som är orsak till klimatförändringarna, men det är u-länderna som kommer att drabbas värst. Därför måste i-länderna under de närmaste tjugo åren satsa minst 475 miljarder dollar(325 miljarder euro) per år för att hjälpa u-länderna med gröna energisystem och klimatanpassning, medan EU-kommissionen kommit fram till att u-länderna behöver 100 miljarder euro per år, dvs bara en tredjedel, fram till 2020. Enligt EU-kommissionen ska hälften komma direkt från i-länderna och resten bekostas av utsläppshandel och u-länderna själva, medan Världsbanken menar att hela summan ska betalas av i-länderna, antingen direkt eller genom utsläppshandel eller framtida koldioxidskatter. DN 17/9 -09

Kyotoprotokollet lägger också ansvaret på ett 40-tal i-länder för att uppnå mål om minskningar av utsläpp av växthusgaser.

Vid klimatförhandlingarna i Bangkok i Thailand två veckor i september/oktober kom EU i skottgluggen. Den stora u-landsgruppen G77 menade, att EU försvårar förhandlingarna och möjligheterna att nå en klimatöverenskommelse genom att skjuta över ansvar på u-länderna (”en heltäckande överenskommelse”) och att EU inte bara försöker krypa från ansvaret att fullfölja klimatavtalet från Kyoto 1997 utan att EU också helt vill döda Kyotoavtalet. G77:s talesman, den sudanesiske FN-ambassadören Lumumba Dáping sade på presskonferensen den 9 oktober, att EU och andra utvecklade länder nästan inte gjort någonting för att uppfylla avtalets krav på hjälp med både pengar och teknik. DN 10/10 -09

Det är verkligen dags att ifrågasätta EU:s linje i klimatfrågan från global synpunkt.